

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115215334
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115215334.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: SONaP Sečovce, s.r.o., IČO: 36 583 995, so sídlom: Kochanovská 327, Sečovce, v zast.: Mgr. Peter Hargaš, advokát so sídlom: Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, IČO: 00 681 156, so sídlom: Špitálska 4-6, Bratislava, v zast.: Martin Pavle, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Pribinova 4, Bratislava, o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 17C/112/2015-707 zo dňa 23.10.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 48 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c/ C:s.p. a vecne tým, že Žalobca na návrhom domáhal určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023056701 zo dňa 20.08.2010 listom žalovaného zo dňa 25.02.2015.

3. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo zistených skutočností s poukazom na § 137 písm. c/ C.s.p. dospel k záveru o neopodstatnenosti žaloby. Za rozhodujúcu skutočnosť považoval súd to, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem. na určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o NFP.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanej plnú náhradu trov konania.

5. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada, aby odvolací súd Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd výrok o zamietnutí žaloby potvrdí, tak žalobca žiada, aby súd rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov v konaní na súde prvej inštancie a ani v konaní na odvolacom súde. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil tým, že osvedčil naliehavý právny záujem už v samotnej žalobe, kde v čl. II žaloby uviedol, že určovacou žalobou sa odstráni právna neistota žalobcu o tom, či finančné prostriedky zo Zmluvy o NFP má vrátiť alebo nie. Žalobca nemal a ani nemá žiadny iný účinný právny prostriedok, ktorým by dokázal zabezpečiť, že žalovaný od neho nebude žiadať vrátenie finančných prostriedkov na základe domnelého odstúpenia od zmluvy.

Navyše posúdením toho, či prišlo alebo neprišlo k odstúpeniu od Zmluvy o NFP sa vyriešia všetky vzájomné práva a povinnosti žalobcu a žalovaného z dôvodu odstúpenia od Zmluvy o NFP, pretože bude jasné, že odstúpenie od zmluvy je buď účinné a žalobca je povinný vrátiť finančné prostriedky v celom rozsahu alebo odstúpenie od zmluvy je neúčinné a v takom prípade zaniknú žalovanému všetky nároky vyplývajúce z odstúpenia od zmluvy. K prípustnosti určovacej žaloby žalobca uvádza nasledovný príklad. „Res iudicata“ nebráni tomu, aby bola podaná žaloba opakovane aj 10 x, podanie rovnakej žaloby tu vždy bude možné, avšak takéto opakované začatie súdneho konanie v rovnakej veci bude zastavané z dôvodu skoršieho rozhodnutia a to isté platí aj v prípade určovacej žaloby. Ak súd v konaní o určovacej žalobe rozhodne, že je odstúpenie neplatné, tak žalovaný síce môže podať žalobu na plnenie z dôvodu odstúpenia aj 10 x, ale nikdy v takomto konaní nebude úspešný. Ak súd v konaní o určovacej žalobe rozhodne, že je odstúpenie účinné, tak žalovaný podá jednoduchú žalobu na plnenie z dôvodu odstúpenia od zmluvy a bez zdĺhavého dokazovania vo veci uspeje, čiže sa skrúti celé konanie na plnenie o dokazovanie, ktoré bolo vykonané konané o určení neplatnosti výpovede. Súd prvej inštancie v Rozsudku žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo tu naliehavý záujem neexistuje, t.j. nedokázal uviesť, prečo sa nemôže zaoberať posúdením samotnej veci v nadväznosti na všeobecné dôvody uvedené v ods. 18 a 19 Rozsudku. Uvedenie všeobecných dôvodov nie je posúdením veci a je v priamom rozpore s právom žalobcu na odôvodnené rozhodnutie, ak súd prvej inštancie nedokáže nie len presvedčivo, ale vôbec vysvetliť ako je možné konkrétne posúdenie veci subsumovať pod všeobecné dôvody uvedené v Rozsudku. Súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil, prečo žalobca sa nemohol domáhať určenia toho, či tu určitý právny vzťah existuje alebo neexistuje a to najmä v nadväznosti na to, že žalobca nemal iný právny inštitút na to, aby mohol zabrániť žalovanému podať žalobu na plnenie a rozvíjať svoje podnikateľské aktivity bez toho, aby mal obavu, že jedného dňa bude musieť vynakladať vysoké finančné prostriedky na právnu pomoc v konaní, kde bude žiadať žalovaný nezanedbateľné finančné prostriedky z dôvodu odstúpenia od zmluvy. Navyše žalovaný je predstaviteľom štátu a teda je oslobodený od súdnych poplatkov a je pre neho jednoduché podať aj neodôvodnenú žalobu. Prevenčný charakter žaloby na plnenie v tomto konkrétnom prípade sa prejavuje aj v tom, že žalobca na základe rozhodnutia v konaní o určení bude mať istotu, že žalovaný nemôže podať bezdôvodnú žalobu na plnenie a teda žalobca nebude musieť vynakladať značné prostriedky na bránenie svojich práv. Tým, že sa súd prvej inštancie nezaoberal posúdením toho, či prišlo k platnému alebo neplatnému odstúpeniu od Zmluvy o NFP vznikol taký stav, že súd prvej inštancie odoprel žalobcovi právo na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie sa odmietol zaoberať vecou len z toho dôvodu, že žalovaný má právo podať žalobu na plnenie. Žalobcovi bolo odopreté právo na ochranu pred podaním neodôvodnenej žaloby na plnenie, ktorá žalovaného nič nestojí, pretože neplatí žiadne súdne poplatky, a ktorá je spojená s niekoľkonásobne väčšími trovami právneho zastúpenia, ako je tomu v konaní o určovacej žalobe. Súd prvej inštancie v ods. 22 Rozsudku uviedol záver, ktorý je v rozpore s výrokovou logikou, pretože súd prvej inštancie uviedol, že „výsledok tohto konania by neodstránil stav právnej neistoty, ale naopak, vyvolal by ďalší spor, ktorý je už v podstate na tomto súde vedený pod sp. zn. 17C/10/2017“. Uvedený záver je absolútne nesprávny, pretože ak súd prvej inštancie povie, že odstúpenie od Zmluvy o NFP bolo neplatné, tak je nutné žalobu zamietnuť, a naopak ak súd prvej inštancie povie, že odstúpenie od Zmluvy o NFP bolo platné, tak žalovanému v danom konaní prizná žalovanú sumu. Je preto nelogický záver súdu prvej inštancie, že posúdením platnosti odstúpenia od zmluvy by sa neodstránil stav právnej neistoty. Práve naopak, posúdením platnosti odstúpenia od zmluvy by žalobca vedel, či má povinnosť vrátiť finančné prostriedky alebo nie, a rovnako tak by žalovaný vedel, či má nárok na žalovanú sumu alebo nie. Vzhľadom na vyššie uvedené, je žalobca právneho názoru, že určovacia žaloba bola podaná dôvodne a súd prvej inštancie sa mal zaoberať posúdením toho, či žalovaný od zmluvy odstúpil platne alebo neodstúpil platne. Žalobca podáva odvolanie aj voči výroku, ktorým súd zaviazal žalobcu na náhradu trov konania Žalobca v tejto súvislosti poukázal na pojednávaní dňa 23.10.2018 na nález Ústavného súdu SR, č.k.: II. ÚS 78/03-29 zo dňa 09.09.2004, v ktorom Ústavný súd uviedol vyslovene, že právo štátneho orgánu (Ministerstva financií SR) na právnu pomoc a právo na rovnosť v súdnom konaní nebolo porušené nepriznaním trov súdneho konania, pričom Ústavný súd SR tvrdenie odôvodnil: „I keď trovy právneho zastúpenia sa všeobecne považujú za účelne vynaložené trovy, v tomto konkrétnom prípade, keď Ministerstvo financií SR disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, neexistuje dôvod na to, aby žalovaný využíval služby komerčného právnik.“ Žalobca v súvislosti s vyššie uvedeným žiadal, aby súd prvej inštancie nepriznal trovy právneho zastúpenia žalovanému s poukazom na uvedený nález Ústavného súdu SR. Žalobca netvrdí, že žalovaný nemohol byť zastúpený advokátom, ale tvrdí, že trovy právneho zastúpenia sú neúčelné, pretože žalovaný disponuje množstvom právnikov, ktorí môžu na veci pracovať v rámci svojho pracovného času.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby Rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%). Rozsudok je vecne správny. Neexistuje taká vada, pre ktorú by bolo potrebné Rozsudok zmeniť alebo zrušiť. Odvolanie pokladáme za nedôvodné a zmätočné. Žalobca sa snaží zavádzajúcou interpretáciou Rozsudku vyvolať dojem jeho vadnosti. Žalovaný poukazuje na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17C/10/2017, ktoré začalo vylúčením vzájomnej žaloby žalovaného podanej v tunajšom konaní na samostatné konanie uznesením zo dňa 21.02.2017, Č. 1. 289. Ak by bol petít v tunajšom konaní správne formulovaný, bol by spôsobilý vytvoriť pevný právny základ pre obe sporové strany ako *res iudicata*, a nielen posúdenie prejudiciálnej otázky k existencii práva uplatňovaného v konaní pod sp. zn. 17C/10/2017. Ďalej je nutné konštatovať, že v oboch konaniach (t.j. v tunajšom konaní 17C/112/2015 a 17C/10/2017) sa rieši rovnaká prejudiciálna otázka platnosti odstúpenia od zmluvy. Súdne konanie 17C/10/2017 má však povahu žaloby na plnenie, na rozdiel od tunajšieho konania, ktoré má povahu žaloby na určenie. Z pohľadu existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle ustálenej judikatúry platí, že žaloba na plnenie má vždy prednosť pred žalobou na určenie. Preto vylúčením vzájomnej žaloby žalovaného na samostatné konanie by došlo ku konzumpcii naliehavého právneho záujmu v tunajšom konaní aj v prípade, že by tento pri začatí tunajšieho konania existoval. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol zákonne a správne podľa zásady úspechu v konaní (§ 255 CSP). Okrem tejto skutočnosti predmetnú námietku žalobcu odmietame aj z nasledujúcich dôvodov: Žalovaný nedisponuje dostatočným množstvom zamestnancov, ktorí majú právnické vzdelanie na zastupovanie vo všetkých kauzách žalovaného. Ako právny zástupca žalovaného sa špecializujeme na vysoko osobitý typ právnych služieb, týkajúci sa agendy poskytovania finančných prostriedkov z európskych fondov súvisiacich s agendou Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia, t.j. nie bežnej právnej agendy. Voči žalovanému je vedené veľké množstvo konaní súvisiacich s agendou Operačného programu Zamestnanosť asociálna inklúzia (najmä na Okresnom súde Bratislava I). Vo väčšine prípadov sa jedná o nedôvodné, resp. neexistujúce nároky. Ak by žalovanému nebola v prípade úspechu priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, tak by prijímateľom ako žalobcom bolo umožnené podávať nepodložené žaloby bez zodpovednosti za výsledok súdnych konaní v podobe znášania náhrady trov konania protistrany pri neúspechu v konaní (zamietnutí žaloby) (v týchto konaniach by prijímatelia nemali čo stratiť, ale len získať). Zastúpenie žalovaného bolo vykonávané riadne a kvalifikovane, keďže práve na základe našich námietok súd prvej inštancie žalobu zamietol. Aj preto sú podľa nášho názoru trovy právneho zastúpenia žalovaného účelné.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý má za to, že žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje výlučne na všeobecné zásady a princípy, ktoré nezohľadňujú potreby prebiehajúce súdneho sporu a ktoré nie je možné aplikovať z dôvodov, na ktoré už poukázal žalobca pred súdom prvej inštancie a v odvolaní. Žalovaný k otázke arbitrárnosti iba poukázal na základne princípy a zásady, ktoré neboli v rozsudku súdu prvej inštancie zachované a rešpektované, súd prvej inštancie nedokázal nie len presvedčivo alebo vôbec odôvodniť svoje rozhodnutie a to najmä s poukazom na skutočnosť, že súdne konanie (na plnenie), ktoré je vedené na základe žaloby žalovaného (v tomto súdnom konaní), nemôže byť rozhodnuté, kým sa nerozhodne právoplatným rozhodnutím v tomto konaní. Ak nie je možné rozhodnúť v inom konaní bez rozhodnutia vo veci samej v tomto konaní, tak je nepochybné, že tu existuje naliehavý právny záujem na rozhodnutí vo veci samej. Uvedené by neplatilo, ak by bola podaná najskôr žaloba na plnenie a následne by jedna zo strán iniciovala určovacie konanie, ktorého obsahom by bolo posúdenie otázky, ktorá sa má predbežne posúdiť v skoršom konaní. Toto však nie je náš prípad. V našom prípade sa musí najskôr rozhodnúť otázka, ktorá má rozhodujúci význam pre ďalšie konanie, t.j. situácia je odlišná a nie je možné na ňu aplikovať rozhodnutia súdov, ktoré riešia inú postupnosť krokov. Navyše v prípade najskôr podanej žaloby na plnenie a neskôr podanej žaloby na určenie sa ani jedno konanie neprerušuje z dôvodu konania druhého. V našom prípade sa tak skutočne stalo. Je nepochybné, že bez posúdenia určovacej žaloby nie je možné pokračovať v druhom konaní. Situácia je diametrálne odlišná, a teda rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby je vecne nesprávne a v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Žalovaný sa ďalej vyjadruje k naliehavosti právneho záujmu, kde však vychádza z neodôvodneného a najmä nesprávneho záveru, že (bod 3.4 vyjadrenia žalovaného): „Ďalej je nutné konštatovať, že v oboch konaniach (t.j. v tunajšom konaní 17C/112/2015 a 17C/10/2017) sa rieši rovnaká prejudiciálna otázka platnosti odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ je žalobcovi známe, tak jadrom (základnou otázkou) tohto konania o určovacej žaloby je otázka odstúpenia žaloby, t.j. určenia toho či odstúpenie bolo alebo nebolo platné, nejde o prejudiciálnu otázku, ktorá má byť podkladom pre ďalšie rozhodnutie v tomto konaní, v tomto konaní sa nemá najskôr posúdiť niečo, čo následne sa bude ďalej posudzovať z iného hľadiska. Prejudiciálnou otázkou v tomto konaní by mohla byť otázka

posúdenia platnosti samotnej zmluvy, na základe ktorej k odstúpeniu prišlo, nie je ňou samotný právny úkon (odstúpeniu od zmluvy), ktorý sa má v tomto konaní posúdiť ako konečná otázka. Áno, v konaní na plnenie je prejudiciálnou otázkou otázka platnosti zmluvy, (2) otázka odstúpenia od zmluvy, (3) , ale nie je tomu naopak. Prejudiciálnou otázkou je niečo, čo je nutné posúdiť skôr, aby sme mohli posudzovať niečo ďalšie. Žalovaný urobil vo svojich úvahách základnú logickú chybu, t.j. vychádza z toho, že aj v konaní o určení práva je prejudiciálnou otázkou niečo, čo má byť posúdené ako posledné. Žalovaný teda vychádza z nesprávneho záveru, ktorý nijako neodôvodnil, pretože ani odôvodniť nemohol, a teda je ho ďalšie úvahy a úsudky nadväzujúce na konštatované závery sú nesprávne (vychádzajú z nesprávnych premís, že v tomto konaní je otázka odstúpenia od zmluvy prejudiciálnou otázkou) Rovnako tak žalovaný poukazuje na údajnú nesprávnosť petítu žaloby, avšak opomenul to, že v prípade žaloby na plnenie sa bude súd pýtať, respektíve rozhodovať najskôr o otázke (v tomto prípade prejudiciálnej): „Prišlo k odstúpeniu od zmluvy platne?“ Odpoveďou bude „K odstúpeniu prišlo platne.“ alebo „K odstúpeniu prišlo neplatne.“ Posúdenie platného odstúpenia od zmluvy bude rozhodujúce na ďalší postup v konaní na plnenie, čiže posúdenie právneho vzťahu v tomto konaní (určovacia žaloba) bude záväzné pre prípadné konanie týkajúce sa žaloby na plnenie a súd v nadväzujúcom konaní bude mať túto otázku už zodpovedanú a posúdenú Čiže, ak v tomto konaní (určovacom) súd posúdi samotnú vec v jej základe, tak v druhom konaní (na plnenie) si položí otázku, na ktorú bude mať odpoveď a nebude vo veci musieť robiť ďalšie posúdenie a ani dokazovanie. Rovnako záver žalovaného, že „Takéto v tunajšom konaní žalobcom žiadané určenie by totiž nemalo povahu res iudicata pre existenciu daného práva, ale len povahu posúdenia predbežnej otázky k iným súdnym konaniam“ je nesprávny, pretože by išlo o vec res iudicata, keďže by žalobca a ani žalovaný nemohli iniciovať rovnaké súdne konanie. Žalovaný nesprávny spôsobom narába s pojmami, pretože aplikuje pojmy v rozpore s ich významom. Res iudicata je vyjadrenie toho, že vo veci nie je možné znova rozhodovať. Konečné rozhodnutie v konaní o určovacej žalobe je vždy res iudicata, ak žaloba nie je zamietnutá výlučne z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, ktorá je odstrániteľnou podmienkou konania. Ak sa však vo veci rozhodne a posúdi otázka podstaty sporu, nie naliehavý právny záujem ako podmienka (predpoklad) vedenia súdneho sporu, tak potom bude vo veci vydané rozhodnutie, ktorá zakladá prekážku res iudicata. Žalovaný opätovne vychádza z nesprávnej premisy, t.j. že rozhodnutie v tomto konaní nezakladá prekážku res iudicata, opak je pravdou Žalobca v tejto súvislosti iba zopakuje, že ak v inom konaní, ktoré bolo začaté po podaní určovacej žaloby má byť prejudiciálne posúdená otázka, ktorá je podstatou konania o určovacej žalobe, tak tu vždy existuje naliehavý právny záujem na tom, aby sa v konaní o určovacej žalobe rozhodlo v merite veci. Ako podporný argument existencie naliehavého právneho záujmu je fakt, že rozhodnutím o merite veci v konaní o určovacej žalobe sa sleduje aj hospodárnosť konania, pretože v konaní o žalobe na plnenie nebude nutné opakovať zdĺhavé dokazovanie a posudzovanie rovnakej otázky, na ktorú sme mohli mať v tomto konaní (určovacia žaloba) už dávno odpoveď. Žalobca ešte uvedie, že otázka neplatného odstúpenia od zmluvy je otázkou, ktorú bežne súdy posudzujú, napr. uznesenie NS SR 4Cdo/111/2008, 6Cdo/392/2013, rozsudok KS Prešov 19Co/192/2017 a teda súd prvej inštancie minimálne nesprávne vec posúdil, ak neprišlo k priamo k arbitrárnemu konaniu. Pokiaľ žalobca nemá iný právny inštitút na to, aby hájil svoje práva, t.j. disponuje výlučne žalobou na plnenie, tak zamietnutie takejto žaloby z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu bez náležitého odôvodnenia porušuje žalobcove právo na súdnu ochranu, ktoré mu garantuje čl. 46 Ústavy SR a neprejednaním jeho veci dochádza k odmietnutiu spravodlivosti. Žalobca riadne zdôvodnil už v samotnej žalobe, že jeho postavenie z dôvodu odstúpenia od zmluvy sa stáva neistým a mal záujem predísť neoprávnenému vzneseniu nároku zo strany žalovaného (žaloba na plnenie), ktorý nemusí platiť súdny poplatok a ktorý môže voči žalobcovi viesť súdny spor bez obavy o svoju ekonomickú situáciu. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 26.11.2015, sp. zn.: 3CoPr/11/2015 doložený žalovaným vykazuje vnútornú nekonzistentnosť, pretože sa v ňom uvádza: „Z tohto dôvodu žaloba na určenie nie je spravidla opodstatnená tam, kde je možné domáhať sa ochrany žalobou na plnenie.“ no napriek tomu súd rozhodol naopak. Krajský súd v danom prípade urobil rovnaké chyby v logickom uvažovaní ako aj žalovaný vo svojom vyjadrení, nehovoriac o tom, že situácia v danom prípade bola diametrálne odlišná ako je tomu v tomto konaní, pretože v danom konaní sa napádala podpísaná dohoda (nie jednostranný úkon), ktorú podpísala osoba, ktorá následne žiadala túto zmluvu vyhlásiť/určiť za neplatnú. V našom prípade žalobca nemal dosah na konanie žalovaného, ktorý odstúpil od zmluvy jednostranným úkonom. Čiže základe predpoklady pre vedenie konania a preukázania naliehavého právneho záujmu sú diametrálne odlišné, a teda uvedený rozsudok nie je možné aplikovať na toto súdne konanie, kedy sa žalobca bráni voči jednostrannému úkonu žalovaného a nenapadá dohodu, ktorú sám podpísal. Ak by bola podpísaná dohoda o odstúpení od zmluvy, tak by išlo o identickú situáciu, avšak je tomu inak, a teda úvahy a záveru uvedené v priloženom rozsudok sú nepoužiteľné pre toto súdne

konanie. Navyše žalobca nemá žiadnu žalobu na plnenie a preto mu opodstatnene vznikol nárok na podanie určovacej žaloby, čo žalobca už vysvetlil v odvolaní a v tomto podaní. Rovnako tak žalobca nedal zámienku na odstúpenie od zmluvy a teda má oprávnený záujem na tom, aby konanie žalovaného bolo preskúmané a bolo povedaná, či žalovaný konal alebo nekonal v súlade so zmluvou, nehovoriac o tom, že žalovaný na základe odstúpenia od zmluvy mohol podať žalobu na plnenie, ktorá ho v podstate nič nestojí, keďže súdny poplatok neplatí a právny zástupca má nárok na hodinovú odmenu (zmluvy o právnej pomoci zverejnené v CRZ) a nie na tarifu, ktorá by bolo zrejme podstatne vyššia ako odmena za počet hodín poskytnutej právnej pomoci. Žalobca súčasne poukazuje na to, že uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 26.11.2015, sp. zn.: 3CoPr/11/2015 popiera základné princípy a judikatúru, ktorá konštantne potvrdzuje, že určovaciu žalobu je možné použiť v prípade, že žalobca nedisponuje žalobou na plnenie. Dôkazom uvedeného sú aj uznesenia NS SR, ktoré žalobca uviedol vyššie. Krajský súd Bratislava vôbec nezdôvodnil odklon od takejto konštantnej judikatúry. Žalobca ešte doplní, že v uvedenom prípade (3CoPr/11/2015) sa žalobca mohol vyhnúť súdному konaniu, ak by nepodpísal dohodu o ukončení pracovného pomeru. Žalobca v tomto súdnom konaní nemal žiadnu možnosť ako predísť jednostrannému úkonu, mohol sa brániť výlučne určovacou žalobou, a teda mu vznikol legitímny nárok brániť sa určovacou žalobou, čo samo o sebe odôvodňuje naliehavý právny záujem. Žalobca ešte poukáže na jeden rozpor v úvahách žalovaného, ktorý na jednej strane tvrdí, že uznesenie o prerušení konania zo dňa 16.10.2018, č.k.: 17C/10/2017- 211 je obsahovo nesprávne (bod 3.5 vyjadrenia žalovaného) no napriek tomu voči nemu nepodal odvolanie, respektíve žalobca o tom nemá vedomosť. Čiže úvahy žalovaného sú nepodložené a v rozpore s reálnym stavom vecí. Ako môže žalovaný tvrdiť, že niečo je nesprávne, ako to nenapadol minimálne riadnym opravným prostriedkom? Tvrdenia uvedené v bode 4.2 vyjadrenia žalovaného žalobca namieta a považuje za nepreukázané, nehovoriac o tom, že žalovaný je riadiacim orgán v oblasti čerpania NFP, t.j. vytvára legislatívu a metodické pokyny a navyše nie je povinný platiť súdne poplatky tak ako to musia robiť bežní účastníci sporu a disponuje neobmedzenými finančnými prostriedkami. Zo samej podstaty veci je nespravodlivé, aby žalobca mal znášať trovy štátu, ktorý financuje súdny systém a nemusí riešiť existenčné problémy tak, ako to musia riešiť bežní účastníci súdnych konaní, ktorí sa vždy najskôr musia rozhodnúť, či si môžu dovoliť súdne konanie. K otázke priznania trov právneho zastúpenia žalobca uvádza, že už v ods. 33 odvolania namietol aplikovanie rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré žalovaný opätovne uviedol vo svojom vyjadrení (sp. zn. III. ÚS 457/2014-27 a sp.zn.: IV. ÚS 84/2014-31). Ostatné rozhodnutia, na ktoré žalovaný poukázal, sú podľa názoru žalobcu rovnako neodôvodnené, pretože nerešpektujú a ani nevysvetľujú odklon od nálezu Ústavného súdu SR, č.k.: II. ÚS 78/03-29 zo dňa 09.09.2004. Rovnako tak tomu bolo aj v prípade rozsudku (priložil žalovaný do vyjadrenia) Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.09.2018, sp. zn.: 7Co/90/2016, ktorý bol nie len z tohto dôvodu napadnutý dovolaním na NS SR.

8. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý trvá na tom, že Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23.10.2018, č. k.: 17C/112/2015-707 (ďalej len „Rozsudok“) je vecne správny. Preto žalovaný žiada odvolací súd, aby Rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%). Žalovaný sa pridrižiava svojej argumentácie z vyjadrenia zo dňa 11.03.2019, ako aj predchádzajúcich písomných a ústnych vyjadrení v prvoinštančnom konaní.

9. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

11. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

12. Odvolací súd v otázke naliehavého právneho záujmu poukazuje na to, že Podľa ustálenej súdnej judikatúry je naliehavý právny záujem na požadovanom určení (či tu právo alebo právny vzťah je

alebo nie je) daný vtedy, ak by bez takého určenia bolo právne postavenie žalobcu ohrozené alebo neisté a výrok rozhodnutia súdu by toto ohrozenie, neistotu alebo neurčitost' v jeho právnom postavení odstraňoval bez tohto, aby ukladal splnenie nejakej povinnosti. Naliehavý právny záujem je daný tiež vtedy, ak medzi účastníkmi konania existuje stav objektívnej právnej neistoty, ktorý predstavuje ohrozenie právneho postavenia žalobcu a možno ho odstrániť práve rozhodnutím súdu podľa § 137 písm. c/ C.s.p.

13. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c/ C.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 06. decembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 31/2011)

14. V tomto ohľade odvolací súd považuje za správny právny názor súdu prvej inštancie, že žalobca nemá na určenie požadovanom určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy naliehavý právny záujem. Ako odvolací súd uvádza vyššie pri uplatnení žaloby o určenie v zmysle § 137 písm. c/ C.s.p., je potrebné skúmať, či prípadným určením v zmysle žalobcovho petitu môže dôjsť odstráneniu spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie: Pokiaľ by teda súd rozhodol v zmysle žalobcovho petitu a určil neplatnosť odstúpenia žalovaného od zmluvy, nevyriešilo by sa úplne právne postavenie sporových strán (neodstránil by sa stav právnej neistoty) a logicky by muselo nasledovať ďalšie súdne konanie, či vznikla žalobcovi povinnosť vrátiť žalovanému nenávratný finančný príspevok. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že na súd prvej inštancie taktiež prebieha konanie medzi totožnými stranami sporu č.k., 17C/10/2017, ktorého meritom je, posúdenie otázky, či vznikla žalobcovi povinnosť vrátiť žalovanému nenávratný finančný príspevok, pričom otázka posúdenia platnosti odstúpenia od zmluvy č. Q. listom žalovaného č. B.-XXXX zo dňa 25.02.2015 sa bude posudzovať ako otázka prejudiciálna.

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní odvolací súd priznal úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).